

België na 2014

Dragen we België na de verkiezingen van 25 mei 2014 ten grave?

De vraag brandt op ieders lippen. Het Vrije Woord legde de vraag voor aan twee tenoren in het debat: Bruno De Wever – broer van – en Jan Jambon.

BRUNO DE WEVER
Historicus en professor UGent

Zingt het Belgische Koninkrijk na 2014 zijn zwanenzang of viert het zijn bicentenaire in 2030 in goede gezondheid? Het is een vraag die vele Belgen, Vlamingen, Brusselaars en Walen vandaag bezighoudt. De toekomst is open en historici zijn vooral goed in het voorspellen van het verleden. "België wordt vandaag de dag door weinig meer bij elkaar gehouden dan de koning, de munt en de staatsschuld – en het knagende besef dat het zo niet langer meer kan", schreef Tony Judt, de historicus van "Postwar: A History of Europe since 1945" aan de vooravond van de eenentwintigste eeuw. De geschiedenis leert dat oude en nieuwe breuklijnen de Belgische samenleving voortdurend op de proef hebben gesteld. Het Belgische model werd telkens opgeschaald

in nieuwe pacts en nationale akkoorden. Na de unitaire en federale fasen staat het land vandaag op de drempel van een confederaal staatsmodel.

De Belgische staatshuishouding wordt soms als een testcase voor de EU gezien, die immers zelf ook verwickeld is in een multinationalaal staatsvormingsproces. De sterkte van de nationale identiteit en de mogelijkheid van een postnationale toekomst zijn belangrijke kwesties. De geschiedenis van België leert dat taal en de manier waarop taal politieke implicaties heeft, niet te onderschatten problemen zijn voor Europa. Meer en meer wordt Engels de lingua franca in de wereld en

ook in Europa. Brussel is nu reeds een interessant laboratorium. In de Europese hoofdstad rukt het Engels op. Franstalige Brusselaars en Belgen leren leven met die realiteit. Vlamingen accepteren moeizaam dat de bescherming van hun taal niet meer het sluitstuk kan zijn van een politiek akkoord.

Brussel is ook op een ander punt een laboratorium. Met een aanzienlijke allochtone bevolking is het een van de armste steden van België, terwijl het ook een van de belangrijkste zaken centra in de wereld is en een aanzienlijk deel van de nationale rijkdom creëert. Zoals in vele metropolen leven armen en rijken dicht

op elkaar. De vraag naar de herverdeling van de welvaart is er zeer acuut. Het is tevens een van de centrale vragen in de Belgische staatshuishouding. Hoe moet een sociaal-economische solidariteit in stand worden gehouden in een staat waar verschillende politieke gemeenschappen hun eigen potje willen koken? Die vraag voert ons tot in het hart van de Europese problematiek.

Europa zal Belgisch zijn of het zal niet zijn. Zo bekeken is de toekomst van België niet alleen een kwestie die Belgen, Vlamingen, Brusselaars en Walen aanbelangt.

JAN JAMBON

Kamerlid N-VA en burgemeester van Brasschaat

Voor N-VA-Kamerfractieleider Jan Jambon is het aan de kiezer om te beslissen hoe dit land er in de toekomst zal uitzien. De politieke partijen moeten hun model naar voren brengen, maar de verkiezingsuitslag zal bepalen in hoeverre de verschillende staatkundige modellen gemandateerd worden door de kiezer. De N-VA is alvast duidelijk: alleen in een confederaal model kunnen we onze welvaart en welzijn behouden.

25 mei wordt de 'moeder van alle verkiezingen'. Voor een politicus is elke volgende verkiezing de belangrijkste, maar deze keer staat er heel veel op het spel. Op één en dezelfde dag vinden namelijk Vlaamse, federale en Europese verkiezingen plaats. En nadien breekt een periode van vijf jaar aan waarin geen enkele stembuslag plaatsvindt, tot aan de lokale verkiezingen in 2018.

In welk land we ontwaken op 26 mei hangt in de eerste plaats af van de kiezer. Er zijn verschillende modellen die aan de kiezer worden gepresenteerd. Als N-VA gaan wij voluit voor het confederalisme. Dat betekent dat voor ons alle sociaal-economische hefboomen naar Vlaanderen komen, zodat we eindelijk voor het beleid

kunnen gaan dat nodig is. En niet voor wat het hoogst haalbaar is, zoals vandaag het geval is in het federale model. Later deze maand zullen we hierover een congres houden, waarin onze eigen leden hun stem mogen geven.

Ook andere partijen hebben hun model naar voren gebracht: voor Vlaams Belang is dit het separatisme, voor CD&V het positief confederalisme. Open VLD heeft ondertussen het confederalisme volledig afgezworen en keert terug in de tijd met het federalisme. Maar uiteindelijk zijn

het niet de politieke partijen maar wel de kiezers die zullen bepalen hoe dit land er in de toekomst zal uitzien. Zo werkt dit in een democratie.

De uitslag die N-VA krijgt op 25 mei bepaalt in hoeverre wij ons confederale model in de praktijk kunnen brengen. De kiezer bepaalt dus, maar het is wel een taak van de politiek om dit nieuwe staatsmodel ten uitvoer te brengen.

DE REACTIES WERDEN OPGETEKEND DOOR MAGDA HEEFFER